

בש"פ 2646/23 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2646/23

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

העורר:

פלוני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכליס) אשר ניתנה
ביום 16.3.2023 במ"ת 60566-03-22

בשם העורר:

עו"ד אפרים דימרי

בשם המשיבה:

עו"ד נגה בן סידי

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכליס) אשר ניתנה ביום 16.3.2023 במ"ת 60566-03-22, ובמסגרתה נדחתה בקשת העורר לקיים עיון חוזר בהחלטת בית המשפט מיום 18.10.2022 בה הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו בתפח"ע (מחוזי מרכז-לוד) 60544-03-22 (להלן: ההליך העיקרי).

2. במסגרת ההליך העיקרי, העורר מואשם בעבירות מין חמורות מאד, שלטענת המדינה בוצעו בשתי בנותיו

עמוד 1

בעודן קטינות. עבירות אלה כוללות אינוס ומעשים מגונים בנסיבות אינוס. העורר אינו חולק על קיומן של ראיות לכאורה לחובתו, ועל כן איני רואה סיבה לפרט את האישומים והראיות שתומכות בהם.

3. בד-בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר העורר עד תום ההליך העיקרי. העורר הסכים לקיומם של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר, וביקש להפנותו לשירות המבחן לבחינת חלופת מעצר. תסקיר מעצר שהוגשו בעניינו קבעו כי רמת מסוכנותו גבוהה; חלופות מעצר שהוצעו על ידו נדחו; וכן נדחתה האפשרות למעצרו בפיקוח אלקטרוני מחוץ לכלא.

4. ביום 11.1.2023 הגיש העורר בקשה לעיון חוזר בהחלטה בדבר מעצרו עד תום ההליך העיקרי. במסגרת זו, טען העורר כי הוסר החשש לשיבוש מהלכי משפטו והשפעה על עדים נוכח העובדה כי בנותיו כבר סיימו את עדותן. בהחלטתו מיום 16.3.2023, דחה בית משפט קמא את הבקשה לעיון חוזר והותיר את העורר במעצר. בית המשפט ביסס את החלטתו על המסוכנות הנשקפת מהעורר לאור המיוחס לו בכתב האישום וכן על השפעתו השלילית של שחרור העורר מן המעצר על מצבן הנפשי של בנותיו ועל ההליך הטיפולי שהן עוברות.

5. בדיון בבקשת המדינה להארכת מעצרו השניה של העורר בתשעים ימים, קיבל בית משפט זה (השופטת ג' כנפי-שטייניץ) את בקשת המדינה לאור הסכמת העורר כי הבקשה תתקבל תוך שמירת זכותו להגיש ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מיום 16.3.2023 (ראו: בש"פ 2298/23 מדינת ישראל נ' פלוני (22.3.2023)).

6. העורר טוען כי ההחלטה נושא הערר שגויה. לטענתו, גם בהנחה שרמת מסוכנותו הינה גבוהה, מדובר במסוכנות קונקרטית הממוקדת בבנותיו שאותה ניתן לאיין במסגרת מעצר באזוק אלקטרוני המרוחק ממקום מגוריהן של הבנות, שיהא מלווה בתנאים מגבילים קשיחים ככל שיהיו - שאותם הוא נכון לקבל על עצמו.

7. מנגד, המדינה סבורה כי מעצרו של העורר בכלא הינו הכרחי לתקינות ההליך העיקרי ולשלומן הנפשי של בנותיו - נפגעות העבירה.

8. הדין עם המדינה.

9. לטעמי, בנסיבות כגון אלה שלפניי, השלמת עדותן של נפגעות העבירה מהווה תנאי הכרחי לבדיקתה של חלופת מעצר, אך לא תנאי מספיק לנתינתה. מקרהו של העורר חוסה בצלה של חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים. העורר לא הפריך חזקה זו; וכפי שכבר הזדמן לי לקבוע, "בנסיבות בהן לא עלה בידי הנאשם להפריך את חזקת המסוכנות, תידרש, ברגיל, המלצה חיובית, חד-משמעית ובלתי מסוייגת של שירות המבחן בדבר שחרורו לחלופת מעצר. המלצה כאמור צריכה להינתן בגופו של תסקיר מעצר אשר יוכן על ידי השירות ויוגש לבית המשפט בהתאם לאמור בסעיף 21א לחוק המעצרים - זאת, כדי לשכנע את בית המשפט כי ניתן לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר למרות המסוכנות הנשקפת ממנו." (ראו בש"פ 248/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (2.2.2020)).

10. העורר מלין על כך שתסקירי המעצר השלייליים, אשר ניתנו בעניינו, הושפעו מכפירתו במיוחס לו ומאי-נטילת האחריות. הנני סבור כי העובדה שנאשם בפליילים כופר במיוחס לו - וכפועל יוצא מכך, אינו נוטל אחריות למעשים המיוחסים לו - אינה אמורה להיזקף לחובתו במסגרתו של תסקיר מעצר (ראו החלטותי בבש"פ 4638/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (17.7.2022); בבש"פ 4344/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 16 (4.7.2012); ובבש"פ 2545/23 אכתילאת נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.4.2023)). ברם, במקרה דנן, מסוכנות העורר נלמדת, בין היתר, מניסיונותיו ליצור קשר עם בנותיו, כפי שציין בית משפט קמא בהחלטה נושא הערר; ובכל מקרה, השגה על האמור בתסקיר מעצר ממילא אינה מרימה את הנטל אשר רובץ על נאשם שמבקש להפריך את חזקת המסוכנות.

11. נמצא אפוא כי בית משפט קמא צדק בהחלטתו לדחות את בקשת העורר לעיון חוזר. אשר על כן, אני דוחה את הערר.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשפ"ג (4.4.2023).

ש ו פ ט